

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Liège (Belgia) w dniu 9 listopada 2015 r. – État belge/Oxycure Belgium SA

(Sprawa C-573/15)

(2016/C 038/39)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Liège.

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: État belge.

Druga strona postępowania: Oxycure Belgium SA.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 98 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ w związku z załącznikiem III pkt 3 i 4 do dyrektywy VAT, biorąc pod uwagę w szczególności zasadę neutralności podatkowej, stoją na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który przewiduje obniżoną stawkę VAT do leczenia tlenem za pomocą zbiorników tlenu, podczas gdy leczenie tlenem za pomocą koncentratora tlenu podlega standardowej stawce VAT?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 9 września 2015 r. w sprawie T-584/14 INDITEX/OHIM-ANSELL (ZARA), wniesione w dniu 9 listopada 2015 r. przez Industria de Diseño Textil, SA (Inditex)

(Sprawa C-575/15 P)

(2016/C 038/40)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Industria de Diseño Textil, SA (Inditex) (przedstawiciel: adwokat C. Duch)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej oddalającego skargę wniesioną przez Inditex SA na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 maja 2014 r. (sprawa R 1118/2013-2) i w konsekwencji stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz wcześniejszej decyzji Wydziału Unieważnień OHIM z dnia 30 kwietnia 2013 r., który uwzględnił wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia rejestracji wspólnotowego znaku towarowego ZARA nr 112 755 dla towarów z klasy 39.
- Obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Wnosząca odwołanie kwestionuje w drodze sześciu zarzutów uzasadnienie prawne zawarte w pkt 32 – 37 zaskarżonego wyroku.

2. W zarzucie pierwszym wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył art. 65 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ w ten sposób, że w pkt 37 zaskarżonego wyroku wykroczył poza granice wniesionej do niego skargi, gdy zakwestionował używanie samo w sobie znaku towarowego ZARA nr 112 755 dla usług z klasy 39, podczas gdy kwestia ta nie była roztrząsana i nie była przedmiotem skargi.
3. Przedmiot odwołania wniesionego do izby odwoławczej ograniczał się do ustalenia, czy używanie przez spółkę Inditex znaku towarowego ZARA dla usług transportu i dystrybucji towarów dostarczanych przez tę spółkę franczyzobiorcom mogło być uznane za używanie publiczne, w przeciwieństwie do używania prywatnego wewnątrz przedsiębiorstwa, a tym samym, czy można było uznać, że miało miejsce rzeczywiste używanie znaku towarowego. W konsekwencji istnienie używania samego w sobie znaku towarowego ZARA dla usług transportu i dystrybucji świadczonych przez uprawnioną ze znaku towarowego było faktem pozaspornym i nie było roztrząsane na drodze administracyjnej.
4. W zarzucie drugim wnosząca odwołanie, spółka Inditex, podnosi, że w pkt 32, 33 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo przy stosowaniu art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, myląc pojęcia „integracji handlowej”, cechujące przedsiębiorstwo będące franczyzobiorcą, kiedy integruje się ono w system handlowy franczyzodawcy, z pojęciem „integracji gospodarczej” czy „jedności gospodarczej” w rozumieniu stopnia zależności ekonomicznej.
5. W pkt 33 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że okoliczność, iż franczyzobiorcy spółki Inditex działają według modelu handlowego zintegrowanego z metodą handlową franczyzodawcy, oznacza, że franczyzobiorcy ci tracą status niezależnych jednostek gospodarczych, to znaczy podmiotów trzecich względem wewnętrznej organizacji franczyzodawcy. Zdaniem wnoszącej odwołanie ocena ta jest nieprawidłowa, ponieważ jest ona sprzeczna z prawem.
6. Zarzut trzeci odwołania wnosząca odwołanie wskazuje, że w pkt 33 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył treść affidavit Antonia Abrila z dnia 7 maja 2012 r. (załącznik 4 do odwołania), przejmując częściowo część oświadczeń złożonych przez niego w rzeczywistości, co spowodowało, że Sąd błędnie zinterpretował ten dokument oraz miało wpływ na wniosek Sądu dotyczący ustalenia publicznego charakteru używania znaku towarowego ZARA.
7. W zarzucie czwartym podniesiono naruszenie przez Sąd prawa przy stosowaniu art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego poprzez naruszenie przez Sąd, w pkt 35 zaskarżonego wyroku, zasad, zgodnie z którymi w celu oceny rzeczywistego używania znaku towarowego należy uwzględnić wszystkie fakty i okoliczności właściwe dla ustalenia prawdziwości jego wykorzystania handlowego. Konkretnie wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd uznał, iż spółka Inditex nie była obecna na rynku usług transportu towarów pod swoim znakiem ZARA, ponieważ nie posiadała ona obrotu generowanego świadczeniem usług zawartych w klasie 39.
8. Sąd uznał, że spółka Inditex nie świadczyła usług transportu towarów podmiotom zewnętrznym, jako że INDITEX jest spółką zajmującą się wytwarzaniem i sprzedażą produktów związanych z modą, a nie przedsiębiorstwem transportowym. Takie stanowisko Sądu jest zdaniem wnoszącej odwołanie błędne i narusza prawo oraz orzecznictwo Unii przytoczone w odnośnym zarzucie.
9. W zarzucie piątym spółka Inditex twierdzi, że w pkt 35 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył treść affidavit Antonia Abrila z dnia 7 maja 2012 r., interpretując zawarte w pkt 18 affidavit dane liczbowe jako potwierdzenie prawdziwości wykorzystania handlowego spornego znaku towarowego dla celów wprowadzania do obrotu towarów, podczas gdy w rzeczywistości kwoty wymienione w tym dokumencie dotyczą wyłącznie kwot otrzymanych przez spółkę Inditex od franczyzobiorców za świadczone przez nią na rzecz franczyzobiorców usługi transportowe.
10. Wreszcie w zarzucie szóstym strona wnosząca odwołanie podnosi zarzut naruszenia prawa wynikający z naruszenia art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w związku z zasadą 22 rozporządzenia nr 2869/1995⁽²⁾ poprzez zażądanie przez Sąd od spółki Inditex, w pkt 36 zaskarżonego wyroku, przedstawienia „probatio diabolica”, gdy Sąd stwierdził, że nie zostały przedstawione dowody dotyczące obrotu, ponieważ nie zostały przedłożone faktury i to mimo że Sąd miał świadomość, że Spółka Inditex nie miała możliwości przedstawienia takich faktur, gdyż chodziło o dokumenty takie nie istniały z powodów wskazanych w przedmiotowym zarzucie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1)